

Минає 60 років створення Української Повстанської

армії. Однак Незалежна Україна ще не визнала ветеранів цієї військової формації, яка єдина довгі роки боролася за її самостійність. Роль УПА добре відома: від її заснування на початку 40-х років ХХ століття до остаточного знищення радянським режимом через п'ять років.

Не з волі українського народу його сини і доньки були втягнуті в три ворожі табори: просоветський, пронищницький та третій, який воював з двома іншими. В усіх трьох таборах були чесні, добрі та хоробрі патріоти. Багато з них вірили, що рятують своїх рідних, захищають та визволяють свою батьківщину. Але жодна з воюючих сторін України не визволила, бо визволити - значить дати волю, а тієї очікуваної волі ніхто тоді Україні не приніс. Хотіли вони цього чи ні, українці в Червоній Армії і Вермахті воювали лише проти одного ворога України - або Гітлера, або Сталіна і тим самим закріплювали владу його противника. Лише УПА воювала за звільнення України від обох убожоземних поневолювачів українського народу (гітлерівського Берліна і сталінської Москви), і цим вона відрізнялася від двох інших радянських формуцій.

В Україні є як прихильники повного визнання ветеранів УПА, так і непримиренні вороги цієї армії, які проти будь-якого її визнання є ще так звані «прагматики», які в ім'я національної

ДО 60-РІЧЧЯ УПА

«...І ЗНОВУ ХМАРИ ПОТЕМНІЛИ»?

злагоди готові визнати тих упівців, які воювали лише проти фашистів. На жаль, перемагає тут не логіка, яка вимагає брати за вихідну позицію Україну й український народ. Поки що панують пережитки колоніальних часів, коли все треба було міряти очима Москви, а кожного, хто виступав проти центральної радянської влади, таврувати «ворогом українського народу».

Думка щодо надання статусу ветеранів тим упівцям, які боролися лише проти фашистів, має прихильників в академічних і урядових колах. І все-таки вона виглядає неприйнятною. Бо за яким моральним принци-

**КОЛИ
ВПАДУТЬ
БАРИКАДИ
МІЖ
ВETERАНАМИ
ДРУГОЇ
СВІТОВОЇ...**

пом можна сьогодні заперечувати право на привілеї ветеранів війни для людей, які були не менш чесні, скажімо, від воїнів радянської армії, червоних партизанів, але котрі, переживши кілька років більшовицького терору, вирішили, що сталінська імперія не може бути для них вітчизною, за яку вони не лише не хотіли віддавати своє життя, а й вважали, що її треба поборювати. І вони вирішили воювати не лише проти Гітлера, а й проти Сталіна.

Навіть дотепер у Східній Україні мало знають про УПА. Молоді люди позбавлені об'єктивної інформації, а старше покоління і далі дотримується негативної оцінки, сформованої радянською пропагандою. Проте

події у Західній Україні в період Другої світової війни - частина історії нашої країни, без знання і розуміння якої неможливе національне примирення. Війна розпочалася тут 1939 року і УПА боролася не тільки проти німецько-фашистських загарбників, а й проти поляків, радянських партизанів і, зрештою, частин НКВС. Це була добре організована армія з численними взаємодіючими структурами - військовою, політичною, господарською.

Українці, які сьогодні виступають проти визнання ветеранами усіх синів і дочок українського народу, яких доля поставила по різні бoki фронтів Другої світової, несуть великий тягар відповідальності перед історією. Чи знайдуть вони силу скинути з плечей чужу Українці ношу, щоб спільно відсвяткувати дванадцяті річницю свободи, за яку вони воювали? Хто потрудиться, щоб упали застарілі барикади між українськими ветеранами Червоної Армії, Української Повстанської Армії та дивізії «Галичина»? Для України «Велика Перемога» Другої світової війни не була лише вигнанням нацистів з її земель. Це також повернення комуністичного режиму з усіма своїми злочинами проти українського народу. Кінцева перемога над УПА (і не 9 травня 1945 року, а пізніше) - це перемога над Україною, і не слід виводити від цієї перемоги нинішню державність України.

**Підготував
Віталій ТАРАСЮК.**